

WARBLETONCOUNCIL

ACASĂ
MEDICAL
PSIHOLOGIE
ȘTIINȚĂ
ENCICLOPEDIE

25 de poezii de Pablo Neruda care te vor fascina

Autor: Christy White

Data Creației: 12 Mai 2021

Data Actualizării: 9 Mai 2023

Video: Diana and Roma play with Big toys

Conținut

- 25 de mari poezii ale lui Pablo Neruda
- 1. Sonetul 22
- 2. Poemul 1
- 3. Dacă mă uiți
- 4. Poemul 12
- 5. Poemul 4
- 6. Iubirea
- 7. Poemul 7
- 8. O sută de sonete de dragoste
- 9. Inima mea era o aripă vie și tulbure ...
- 10. Prietene, nu muri
- 11. Sete pentru tine.
- 12. Te iubesc aici ...
- 13. Nu da vina pe nimeni
- 14. Marea
- 15. Nu fi departe de mine
- 16. Pot să scriu cele mai triste versete în seara asta ...
- 17. Pleacă
- 18. Femeie, nu mi-ai dat nimic
- 19. Vantul îmi pieptana
- 20. Mi-e frică
- 21. Ieri
- 22. Sonetul 93
- 23. Sonet 83
- 24. Tigrul
- 25. Muntele și râul

Ricardo Eliécer Neftalí Reyes Basoalto, mai cunoscut sub numele de **Pablo Neruda**, a fost un poet care s-a născut la 12 iulie 1904 la Parral (Chile) și a murit la 23 septembrie 1973 din motive care nu au fost încă clarificate, dar se pare că a fost otrăvit.

Talentul poetic al lui Neruda este indubitabil. În 1971 a primit Premiul Nobel pentru literatură și a fost admirat și recunoscut pentru marea sa operă.

25 de mari poezii ale lui Pablo Neruda

Încă de la o vârstă fragedă, el și-a arătat deja marele talent și interesul pentru poezie și literatură. La vârsta de 13 ani a lucrat deja într-un ziar local ca scrieri. **Este unul dintre cei mai cunoscuți poeți de limbă spaniolă** și, de-a lungul vieții sale, a lăsat un număr mare de poezii care transmit sentimente și emoții profunde.

În acest articol **am adunat 25 de poezii de Pablo Neruda pentru a vă putea bucura de ele.**

1. Sonetul 22

De câte ori, iubire, te-am iubit fără să te văd și poate fără amintire,

fără a-ți recunoaște privirea, fără a te privi, centaur,

în regiuni contrare, într-un amiază aprinsă:

ai fost doar aroma cerealelor pe care le iubesc.

Poate că te-am văzut, te-am ghicit trecând ridicând un pahar

în Angola, în lumina lunii din iunie,

sau ai fost talia acelei chitare

că am jucat în întuneric și a sunat ca marea excesivă.

Te-am iubit fără să știu și ți-am căutat amintirea.

Am intrat în case goale cu o lanternă pentru a-ți fura portretul.

Dar știam deja ce este. Brusc

în timp ce tu mergeai cu mine te-am atins și viața mea s-a oprit:

în fața ochilor mei ai fost, domnind și regine.

Ca un foc în pădure, focul este regatul tău.

- O poezie care tratează amintirea iubirii, **o iubire care este posibil neîmpărtășită**. Poți continua să iubești în ciuda timpului și a distanței, poți fi îndrăgostit fără să vezi, doar cu amintiri și speranță. Este puterea inimii.

2. Poemul 1

Corpul femeii, dealuri albe, coapse albe,

semeni cu lumea în atitudinea ta de predare.

Corpul meu de țăran sălbatic te subminează

și îl face pe fiul să sară de pe fundul pământului.

Eram exact ca un tunel. Păsările au fugit de la mine,

iar în mine noaptea a intrat în puternica sa invazie.

Pentru a supraviețui, te-am falsificat ca o armă

ca o săgeată în arcul meu, ca o piatră în praștea mea.

Dar ceasul răzbunării cade și te iubesc.

Corp de piele, mușchi, lapte lacom și ferm.

Ah vasele pieptului! Ah ochii absenței!

Ah, trandafirii pubieni! Ah, vocea ta lentă și tristă!

Trupul femeii mele, voi persista în harul tău.

Setea mea, pofta mea nesfârșită, calea mea indecisă!

Canalele întunecate unde urmează setea eternă,

iar oboseala continuă și durerea infinită.

- Acest poem de Pablo Neruda se găsește în cartea „Douăzeci de poezii de dragoste și un cântec disperat”. Un text care dezvăluie un Neruda rebel, în adolescență. **Această carte este considerată dureroasă, deoarece Neruda suferă dragoste și tânjește după ea.** Această poezie, în special, tratează sexualitatea și corpul femeii. Deși o trăiește, nu o deține. A te pierde în corpul unei femei poate fi atât o experiență fizică, cât și o experiență spirituală. Neruda este între dorința de a avea acea femeie și angoasa de a nu fi cu ea.

3. Dacă mă uiți

Vreau să știi un lucru.

Știi cum este asta:

dacă mă uit la luna de cristal, ramura roșie

a toamnei lente la fereastra mea,

dacă ating cenușa impalpabilă de lângă foc

sau corpul mototolit al lemnului,

totul mă conduce la tine, de parcă tot ceea ce există,

arome, lumină, metale, erau mici nave care navigau

spre insulele tale care mă așteaptă.

Acum, dacă încetul cu încetul încetezi să mă mai iubești

Voi înceta să te iubesc puțin câte puțin.

Dacă mă uiți brusc, nu mă căuta

că te voi uita deja.

Dacă considerați lung și nebun

vântul de steaguri care trece prin viața mea
și te hotărăști să mă lași pe țărm
a inimii în care am rădăcini,
cred că în acea zi,
în acel moment voi ridica brațele
iar rădăcinile mele vor ieși să găsească un alt pământ.

Dar dacă în fiecare zi
în fiecare oră simți că ești destinată pentru mine
cu dulceață implacabilă.

Dacă fiecare zi crește
o floare pe buzele tale să mă caute,
oh, dragostea mea, oh,
în mine tot acel foc se repetă,
nimic din mine nu este oprit sau uitat,
dragostea mea se hrănește cu dragostea ta, iubite,
iar în timp ce trăiești va fi în brațele tale
fără să-l părăsesc pe al meu.

- Uneori găsești cea persoană care îți face inima să sară, care scoate la iveală emoții pe care le credeai imposibil de simțit. Viața ta se schimbă complet și viața ta este **deveniți viața acelei persoane pe care o iubiți nebunește**, cu o adevărată nebunie. Știi că, dacă cea persoană se întoarce, te vei simți din nou la fel, dar nu este așa și trebuie să o accepți.

4. Poemul 12

Pieptul tău este suficient pentru inima mea,
Pentru libertatea ta sunt suficiente aripile mele.
Din gura mea va ajunge pe cer

ce dormea pe sufletul tău.

Este în tine iluzia fiecărei zile.

Ajungî la corola ca roua.

Subminezi orizontul cu absența ta.

Veșnic pe fugă ca un val.

Am spus că ai cântat în vînt

ca pinii și ca catargii.

La fel ca ei ești înalt și taciturn.

Și deodată te întristezi ca o călătorie.

Primitor ca un drum vechi.

Ești plin de ecouri și voci nostalgice.

M-am trezit și uneori migrează

iar păsările care au dormit în sufletul tău fug.

- Aceste versuri aparțin operei autorului „Douăzeci de poezii de dragoste și un cântec disperat” care a fost publicată în 1924. **Tema pe care se învâрте acest poem este absența ființei umane.** Povestea este situată în marea chiliană, deoarece autorul și-a petrecut o mare parte din viață lângă valuri, catarguri și vînt.

5. Poemul 4

Este dimineața plină de furtună

în inima verii.

Ca niște batiste albe de adio călătoresc norii,

vîntul îi scutură cu mâinile sale călătoare.

Nenumărată inimă a vîntului

bătînd peste tăcerea noastră în dragoste.

Zumzîind printre copaci, orchestral și divin,

ca un limbaj plin de războaie și cântece.

Vânt care transportă așternutul într-un jaf rapid

și deviază săgețile bătătoare ale păsărilor.

Vânt care o doborâște într-un val fără spumă

substanță fără greutate și focuri înclinate.

Se sparge și volumul său de săruturi scade

luptat la poarta vântului de vară.

- Autorul evidențiază mediul estival în care vântul este un factor important, deoarece acesta îi va afecta cu siguranță starea de spirit, dând pace și liniște. Ceea ce este izbitor este primul vers, care la mijlocul verii întrerupe furtuna. Adică, **o separare de moment**, cu siguranță cu cineva, cu care au fost momente bune și rele.

6. Iubirea

Femeie, aș fi fost fiul tău, pentru că te-am băut

laptele sânilor ca un izvor,

pentru că te-am privit și te-am simțit lângă mine și te-am avut

în râsul auriu și vocea de cristal.

Pentru că te simțesc în venele mele ca Dumnezeu în râuri

și te închin în oasele triste de praf și var,

pentru că ființa ta va trece fără durere lângă mine

și a ieșit în strofă -curățenie a tot răul-.

Cum aș știi să te iubesc, femeie, cum aș ști

te iubesc, te iubesc așa cum nimeni nu a știut vreodată!

Mori și încă te iubesc mai mult.

Și încă te iubesc din ce în ce mai mult.

- Această poezie este despre **imensitatea iubirii, despre cât de puternic și de profund poate fi acest sentiment**. Din nou, o iubire care nu s-a consumat, în care autorul dorește cu toată

puterea să se piardă în trupul și sufletul acelei persoane care și-a schimbat complet viața.

7. Poemul 7

Pieptul tău este suficient pentru inima mea,

Pentru libertatea ta sunt suficiente aripile mele.

Din gura mea va ajunge pe cer

ce dormea pe sufletul tău.

Este în tine iluzia fiecărei zile.

Ajungi la corola ca roua.

Subminezi orizontul cu absența ta.

Veșnic pe fugă ca un val.

Am spus că ai cântat în vânt

ca pinii și ca catargii.

- Acest poem aparține cărții „20 de poezii de dragoste și un cântec disperat”. Textul tratează prezența unei femei care, după plecarea ei, rămâne veșnic vie în memorie. Este scris cu speranță, în ciuda gândurilor triste de a trebui să scape.

8. O sută de sonete de dragoste

Gol, ești la fel de simplu ca una dintre mâini:

neted, terestru, minim, rotund, transparent.

Ai linii lunare, drumuri cu mere.

Gol, ești subțire ca grâul gol.

Gol, ești albastru ca noaptea din Cuba:

ai viță de vie și stele în păr.

Gol, ești rotund și galben

Ca vara într-o biserică de aur

Gol, ești mic ca una dintre unghiile tale:

curbat, subtil, roz până se naște ziua

și ajungi în subteranul lumii

ca într-un tunel lung de costume și muncă:

claritatea ta se estompează, rochii, frunze

și din nou este o mână goală.

- Câteva versuri foarte frumoase care **sunt despre frumusețea unei femei care îl prinde**. Îl prinde în cea mai pură intimitate, în care memoria îi străbate corpul. În fiecare cuvânt descrie cu finețe calitățile persoanei pe care o iubește în care fiecare verset își exprimă sentimentele și gândurile despre ea.

9. Inima mea era o aripă vie și tulbure ...

Inima mea era o aripă vie și tulbure ...

o aripă îngrozitoare plină de lumină și dor.

Era primăvară peste câmpurile verzi.

Albastrul era înălțimea și solul era smarald.

Ea - cea care m-a iubit - a murit primăvara.

Îmi amintesc încă ochii lui de porumbel vigilenți.

Ea - cea care m-a iubit - a închis ochii ... târziu.

După-amiază de țară, albastră. După-amiază de aripi și zboruri.

Ea - cea care m-a iubit - a murit primăvara ...

și a dus primăvara în cer.

- Neruda ne oferă ocazia să ne bucurăm de această piesă, în care autorul vorbește despre memoria acelei femei pe care a iubit-o cândva. Este forța sufletului, care invadează fiecare secundă a gândului tău. **Chiar dacă vorbesc despre dragostea moartă, este încă vie ca în prima zi.**

10. Prietene, nu muri

Prietene, nu muri.

Ascultă-mă aceste cuvinte care se aprind,
și că nimeni nu ar spune dacă eu nu le-aș spune.

Prietene, nu muri.

Eu sunt cel care te așteaptă în noaptea înstelată.

Care sub soarele apus de sânge așteaptă.

Văd fructele căzând pe pământul întunecat.

Privesc dansând picăturile de rouă pe iarbă.

Noaptea la parfumul gros de trandafiri,
când dansa runda de umbre imense.

Sub cerul sudic, cel care te așteaptă când
aerul serii ca o gură se sărută.

Prietene, nu muri.

Eu sunt cel care a tăiat ghirlandele rebele
pentru patul junglei parfumat cu soare și jungla.

Cel care purta zambile galbene în brațe.

Și trandafiri rupți. Și maci sângeroși.

Cel care și-a încrucișat brațele să te aștepte, acum.

Tipul care i-a rupt arcadele. Cel care și-a îndoit săgețile.

Eu sunt cel care îmi păstrează aroma de struguri pe buze.

Clusterele spălate. Mușcăături de roșu.

Cel ce te cheamă din câmpie a răsărit.

Eu sunt cel care îți dorește în ceasul iubirii.

Aerul după-amiezii zguduie ramurile înalte.

Beat, inima mea. sub Dumnezeu, clătină.

Râul dezlănțuit se prăbușește plângând și uneori
vocea lui devine mai subțire, pură și tremurătoare.

Plângerea albastră a apei bubuie seara.

Prietene, nu muri!

Eu sunt cel care te așteaptă în noaptea înstelată,
pe plajele aurii, pe epocile blonde.
Cel care a tăiat zambile pentru patul tău și trandafiri.
Culcat printre ierburi sunt cel care te așteaptă!

- Una dintre cele mai triste poezii ale lui Pablo Neruda, despre o prietenă care luptă pentru viața ei și poate să nu supraviețuiască. **O piesă care ajunge în inimă** și cerând cu disperare să nu plece.

11. Sete pentru tine.

Setea pentru tine mă bântuie în nopțile flămânde.

Mână roșie tremurândă, că și viața lui crește.

Beat de sete, sete nebună, sete de junglă în secetă.

Setea de ardere a metalului, setea de rădăcini lacome ...

De aceea tu ești setea și ce trebuie să o potolească.

Cum să nu te iubesc dacă trebuie să te iubesc pentru asta.

Dacă aceasta este cravata, cum o putem tăia?

De parcă până și oasele mele îți sunt sete de oasele tale.

Setea pentru tine, ghirlandă atroce și dulce.

Setea pentru tine care noaptea mă mușcă ca un câine.

Ochii îți sunt sete, la ce îți sunt ochii.

Gura îți este sete, la ce te sărută.

Sufletul este pe foc din aceste jaruri care te iubesc.

Corpul arde viu care trebuie să-ți ardă corpul.

Din sete. Setea infinită. Setea care îți caută setea.

Și în el este anihilat ca apa în foc

12. Te iubesc aici ...

Te iubesc aici.

În pinii întunecați vântul se descurcă.

Luna arde peste apele rătăcite.

Merg în aceleași zile urmărindu-se reciproc.

Ceața se desfășoară în figuri dansante.

Un pescăruș de argint alunecă în jos de la apus.

Uneori o lumânare. Stele înalte, înalte.

Sau crucea neagră a unei nave.

Numai.

Uneori, devreme până și sufletul meu este ud.

Marea îndepărtată răsună.

Acesta este un port.

Te iubesc aici.

Aici te iubesc și degeaba îți ascunde orizontul.

Te iubesc încă în mijlocul acestor lucruri reci.

Uneori sărutările mele merg pe acele bărci serioase,

care trec prin mare unde nu ajung.

Arăt deja uitat ca aceste ancore vechi.

Docurile sunt mai triste când andocează după-amiaza.

Viața mea inutil de flămândă este obosită.

Îmi place ceea ce nu am. Ești atât de îndepărtat.

Plictiseala mea se luptă cu amurgurile lente.

Dar vine noaptea și începe să-mi cânte.

Luna își transformă visul de ceasornic.

Mă privesc cu ochii tăi cele mai mari stele.

Și cum te iubesc, pinii în vânt,

vor să-ți cânte numele cu foile lor de sârmă.

- Iubirea este una dintre cele mai frumoase experiențe pe care le pot simți ființele umane, deoarece **inundă cu emoții puternice de zi cu zi și sentimentele persoanei**. Iubirea, dar când pleacă, rămâne în memoria unui suflet spart. Întrebând iar și iar, să sărut din nou acele buze.

13. Nu da vina pe nimeni

Nu vă plângeți niciodată de nimeni sau de nimic

pentru că fundamental ai făcut

ce ți-ai dorit în viața ta.

Acceptați dificultatea de a vă edifica

el însuși și curajul de a începe să te corectezi.

Din triumful omului adevărat apare

cenușa greșelii tale.

Nu te plânge niciodată de singurătatea ta sau de norocul tău

înfruntă-l cu curaj și acceptă-l.

Într-un fel sau altul este rezultatul

acțiunile tale și demonstrează că întotdeauna

trebuie să câștigi ..

Nu fi amărât de propriul eșec sau

îl încarci altcuiva, acceptă-te acum sau

vei continua să te justifici în copilărie.

Amintiți-vă că orice moment este

bine să încep și că niciuna dintre ele nu este

atât de cumplit să renunți.

Nu uitați că cauza prezentului vostru

este trecutul tău, precum și cauza ta

viitorul va fi prezentul tău.

Învață de la cei îndrăzneți, de la cei puternici,

dintre cei care nu acceptă situații,

de cine va trăi în ciuda tuturor,

gândește-te mai puțin la problemele tale

și mai mult în munca și problemele tale

fără a le elimina vor muri.

Învață să te naști din durere și să fii

mai mare decât cel mai mare dintre obstacole,

uită-te în oglinda ta

și vei fi liber și puternic și vei înceta să fii un

marionetă a împrejurărilor pentru că tu

tu esti destinul tau.

Ridică-te și privește soarele dimineața

Și respirăți în lumina zorilor

Tu faci parte din forța vieții tale,

Acum trezește-te, luptă, mergi,

hotărăște-te și vei reuși în viață;

nu te gânde niciodată la noroc,

pentru că norocul este:

pretextul eșecurilor ...

- În ciuda faptului că majoritatea poeziilor lui Neruda sunt despre dragoste, aceasta se referă la vinovăție. Mesajul este clar: **nu da vina pe nimeni, uită-te la tine și mergi înainte.** Mereu cu capul sus.

14. Marea

Am nevoie de mare pentru că mă învață:

Nu știu dacă învăț muzică sau conștiință:

Nu știu dacă este un singur val sau este profund

sau doar voce răgușită sau orbitoare

asumarea peștilor și a vaselor.

Faptul este că chiar și când dorm

cumva cerc magnetic

în universitatea umflăturii.

Nu sunt doar cojile zdrobite

de parcă o planetă tremurătoare

va participa moartea treptată,

nu, din fragmentul pe care îl reconstruiesc ziua,

dintr-o dungă de sare stalactita

și a unei linguri imensul zeu.

Ceea ce m-a învățat odată îl păstrez! E aer

vânt neîncetat, apă și nisip.

Tânărului i se pare puțin

că aici a venit să trăiască cu focurile sale,

și totuși pulsul care a crescut

și a coborât în abisul său,

frigul albastru care trosnea,

prăbușirea stelei,

desfășurarea tandră a valului

risipind zăpada cu spuma,

puterea încă, acolo, determinată

ca un tron de piatră adânc în interior,

au înlocuit incinta în care au crescut

tristețe încăpățânată, îngrămădind uitarea,

iar existența mea s-a schimbat brusc:

Mi-am dat aderarea la mișcarea pură.

- **Marea a făcut întotdeauna parte din viața lui Neruda, care a trăit în Valparaíso**, un oraș care se află pe coasta chiliană. Acolo a găsit, de multe ori, inspirația pentru a scrie. În aceste versete este posibil să percepem dragostea față de miros, culoare și mișcarea valurilor și tot ceea ce stabilește acest paradis.

15. Nu fi departe de mine

Nu fi departe de mine doar o zi, pentru că cum,

pentru că, nu știu cum să-ți spun, ziua este lungă,

și te voi aștepta ca în anotimpuri

când undeva trenurile adormeau.

Nu pleca o oră pentru că atunci

în acea oră se strâng picăturile de veghe

și poate tot fumul care caută o casă

vino încă să omoare inima mea pierdută.

O, dacă silueta ta nu este spartă în nisip,

O, dacă pleoapele tale nu vor zbura în absență:

nu pleca un minut, iubite,

pentru că în acel minut vei fi mers atât de departe

că voi traversa tot pământul cerând

dacă te vei întoarce sau dacă mă vei lăsa pe moarte.

- Această poezie este despre dorința de a fi cu acea femeie pentru care se simte un sentiment profund și intens și, în consecință, există **o nevoie de a o exprima**, să poată fuziona în corpul său.

16. Pot să scriu cele mai triste versete în seara asta ...

Pot să scriu cele mai triste versuri în seara asta.

Scrie, de exemplu: «Noaptea este înstelată,

iar stelele albastre tremură în depărtare ».

Vântul nopții se întoarce pe cer și cântă.

Pot să scriu cele mai triste versuri în seara asta.

O iubeam și uneori și ea mă iubea.

În astfel de nopți o țineam în brațe.

Am sărutat-o de atâtea ori sub cerul infinit.

M-a iubit, uneori și eu am iubit-o.

Cum să nu-i fi iubit ochii mari și nemișcați.

- O poezie care evidențiază o imensă tristețe pentru că nu poți fi alături de persoana iubită.
Pentru a dori și a nu putea, pentru a dori și a nu avea, pentru visare și trezire. Un vis care îți ocupă o mare parte din timp și gândire.

17. Pleacă

Astăzi pasiunea lui Paolo dansează în corpul meu

și beat cu un vis fericit inima mea flutură:

Astăzi cunosc bucuria de a fi liber și de a fi singur

ca pistilul unei margarete infinite:

oh femeie - carne și vis - vino să mă încânte puțin,

vino golește-ți ochelarii de soare pe drumul meu:

lasă-ți sânii nebuni să tremure în barca mea galbenă

și beat de tinerețe, care este cel mai frumos vin.

Este frumos pentru că îl bem

în aceste vase tremurătoare ale ființei noastre

care ne refuză plăcerea pentru a ne bucura de ea.

Hai să bem. Să nu încetăm niciodată să bem.

Niciodată, femeie, rază de lumină, pastă albă de pomadă,

înmuiiați amprenta care nu vă va face să suferiți.

Să semănăm câmpia înainte să arăm dealul.

A trăi va fi mai întâi, apoi a muri.

Și după ce amprentele noastre se estompează pe drum

iar în albastru să ne oprim solzii albi

-Săgeți de aur care abordează stelele degeaba-,

o Francesca, unde te vor duce aripile mele!

- O altă poezie caracteristică a lui Pablo Neruda, **în care vorbește despre mare și despre o femeie căreia autorul îi cere să trăiască intens iubirea**, dând frâu liber inimii și exprimării sentimentelor.

18. Femeie, nu mi-ai dat nimic

Nu mi-ai dat nimic și viața mea pentru tine

își dezbracă trandafirul de durere,

pentru că vezi aceste lucruri la care mă uit,

aceleași ținuturi și aceleași ceruri,

deoarece rețeaua de nervi și vene

care îți susține ființa și frumusețea

trebuie să te tresări la sărutul pur

a soarelui, a aceluiași soare care mă sărută.

Femeie, nu mi-ai dat nimic și încă

prin ființa ta simt lucruri:

Sunt fericit să privesc pământul

în care inima ta tremură și se odihnește.

Simțurile mele mă limitează degeaba

-flori dulci care se deschid în vânt-

pentru că cred că pasărea care trece

și asta ți-a scufundat senzația de albastru

Și totuși nu mi-ai dat nimic

anii tăi nu înfloresc pentru mine,

cascada de cupru a râsului tău
nu va potoli setea turmelor mele.
Gazdă care nu a gustat gura ta fină,
iubitorul iubitului care te cheamă,
Voi ieși pe drum cu dragostea mea pe braț
ca un pahar de miere pentru cel pe care-l iubești.
Vezi, noapte înstelată, cântă și bea
în care bei apa pe care o beau eu,

Eu trăiesc în viața ta, tu trăiești în viața mea
Nu mi-ai dat nimic și îți datorez totul ție.

- Se poate întâmpla ca cealaltă persoană să nu ne dea altceva decât să simțim **o imensă atracție care ne înconjoară** și asta ne alimentează dorința de a fi alături de ea. Exact despre aceasta este vorba despre această poezie.

19. Vantul imi pieptana

Vantul imi pieptana
ca o mână maternă:
Deschid ușa amintirii
iar gândul dispare.
Sunt alte voci pe care le port,
cântatul meu vine de pe alte buze:
la grota mea de amintiri
are o claritate ciudată!
Fructe din țări străine,
valuri albastre ale altei mări,

iubirile altor oameni, dureri
că nu îndrăznesc să-mi amintesc.
Și vântul, vântul care îmi pieptănă părul
ca o mână maternă!
Adevărul meu se pierde în noapte:
Nu am noapte sau adevăr!
Culcat în mijlocul drumului
trebuie să mă calce pe mine să merg.
Inimile lor trec prin mine
beat de vin și visând.
Sunt o punte nemișcată între
inima și eternitatea ta.
Dacă aş muri brusc
Nu aş înceta să cânt!

- O frumoasă poezie a lui Pablo Neruda, care **colectează o parte din marea creativitate a autorului**, și în care este posibil să apreciem expresia conflictelor sale subiective profunde în raport cu dorința pe care o simte.

20. Mi-e frică

Mi-e frică. După-amiaza este gri și tristețe
cerul se deschide ca gura unui mort.
Inima mea strigă prințesă
uitat în fundul unui palat pustiu.
Mi-e frică. Și mă simt atât de obosit și de mic
Reflectez după-amiaza fără să meditez asupra ei.
(În capul meu bolnav nu trebuie să se potrivească un vis

la fel cum o stea nu s-a potrivit pe cer.)

Cu toate acestea, în ochii mei există o întrebare

și există un țipăt în gura mea, că gura mea nu țipă.

Nu există ureche pe pământ care să audă plângerea mea tristă

abandonat în mijlocul pământului infinit!

Universul moare, de o agonie calmă

fără sărbătoarea soarelui sau amurgul verde.

Saturn agonizează ca un păcat de-al meu,

pământul este un fruct negru pe care-l mușcă cerul.

Și prin imensitatea golului ei orbesc

norii de seară, ca bărcile pierdute

să ascundă stele sparte în beciurile lor.

Și moartea lumii cade asupra vieții mele.

- Conflictele interne prin care trece autorul **provoacă o mare teamă care încearcă să surprindă în aceste versete**. Această frică atât de resimțită afectează în mod special mintea și corpul și apare și se dezvoltă până când provoacă oboseală profundă.

21. Ieri

Toți poeții înalți au râs de scrisul meu din cauza punctuației,

în timp ce îmi bat pieptul mărturisind punct și virgulă,

exclamații și două puncte, adică incest și crime

care mi-a îngropat cuvintele într-un Ev Mediu special

catedrale provinciale.

Toți cei care tocilează au început să profite

și în fața cocoșului care a cântat au mers cu Perse și cu Eliot

și au murit în bazinul lor.

Între timp am fost încurcat cu calendarul meu ancestral
mai depășit în fiecare zi fără a descoperi decât o floare
descoperit peste tot în lume, inventând doar o stea
cu siguranță deja oprit, în timp ce mă îmbib în strălucirea ei,
beat de umbră și fosfor, a urmat cerul uimit.

Data viitoare mă întorc cu calul pentru timp

Mă voi pregăti să vânez ghemuit corespunzător

tot ce rulează sau zboară: să-l inspecteze anterior

dacă este inventat sau nu inventat, descoperit

sau nedescoperit: nicio planetă viitoare nu va scăpa de rețeaua mea.

- Câteva versuri de o frumusețe impresionantă care provin dintr-un context autobiografic, **în care Neruda vorbește despre ieri, dar și despre prezent** și din locul unde a ajuns. Toate acestea cu un limbaj extraordinar care inundă simțurile.

22. Sonetul 93

Dacă pieptul tău se oprește vreodată

dacă ceva nu mai arde prin vene,

dacă vocea ta în gură merge fără să fie un cuvânt,

dacă mâinile tale uită să zboare și să adoarmă,

Matilde, dragă, lasă-ți buzele deschise

pentru că ultimul sărut trebuie să dureze cu mine,

trebuie să rămână imobil pentru totdeauna în gura ta

ca să mă însoțească și în moartea mea.

Voi muri sărutând gura ta nebună și rece,

îmbrățișând grupul pierdut al corpului tău,

și căutând lumina ochilor tăi închiși.

Și așa când pământul primește îmbrățișarea noastră

vom fi confuzi într-o singură moarte

să trăiești veșnic eternitatea unui sărut.

- O poezie despre șocul care apare atunci când dragostea intră în contact cu moartea. Exprimă sentimente intense de durere.

23. Sonet 83

Este o dragoste bună să te simți aproape de mine noaptea

invizibil în visul tău, serios nocturn,

în timp ce îmi descâlcesc grijile

de parcă ar fi rețele confuze.

Absent, prin vise inima ta navighează,

dar corpul tău astfel abandonat respira

căutându-mă fără să mă vadă, îmi împlinesc visul

ca o plantă care se dublează la umbră.

Stând în picioare, vei fi un altul care va trăi mâine,

dar de la granițele pierdute în noapte,

a acestei ființe și a neființării acolo unde ne găsim

ceva rămâne abordându-ne în lumina vieții

de parcă sigiliul umbrelor arăta

creaturile sale secrete cu foc.

- O poezie care se concentrează pe senzațiile produse de intimitate ca un cuplu, făcând aluzie constantă la elementele care înconjoară tema nopții.

24. Tigrul

Eu sunt tigrul.

Te pândesc între frunze

lat ca lingourile

de mineral umed.

Râul alb crește

sub ceata. Ajungi.

Dezgolit te scufunzi.

Aștepta.

Apoi într-un salt

de foc, sânge, dinți,

de o lovitură în jos

pieptul, șoldurile.

Îți beau sângele, îți rup

membrii dvs. unul câte unul.

Și rămân să mă uit

de ani de zile în junglă

oasele tale, cenușa ta,

nemișcat, departe

de ură și furie,

dezarmat în moartea ta,

traversat de liane,

nemișcat, departe

de ură și furie,

dezarmat în moartea ta,

traversat de liane,

nemișcat în ploaie,

sentinelă nemiloasă

de dragostea mea ucigașă.

- O poezie care exprimă puterea blestematoare a acțiunilor care distrug.

25. Muntele și râul

În țara mea există un munte.

În patria mea există un râu.

Vino cu mine.

Noaptea la munte se ridică.

Foamea coboară spre râu.

Vino cu mine.

Cine sunt cei care suferă?

Nu știu, dar sunt ale mele.

Vino cu mine.

Nu știu, dar mă sună

și îmi spun „Suferim”.

Vino cu mine.

Și ei îmi spun: „Oamenii tăi,

oamenii tai nenorociti,

între munte și râu,

flămând și dureros,

nu vrea să lupte singur,

te așteaptă, prietene. "

O, tu, cea pe care o iubesc

bob mic, roșu
grâu,
lupta va fi grea,
viața va fi grea,
dar vei veni cu mine.

- Aceste versuri ale lui Pablo Neruda se învârt în jurul temei suferinței și durerii care afectează nu numai o persoană, ci o întreagă societate.

Articolul Anterior

Enterococ: caracteristici, morfologie, taxonomie, patogenie

Următorul Articol

Înțelesul Convenției

Publicații

Top 10 filme Alzheimer

Mai 2023

Alzheimer este una dintre cele mai cunoscute boli neurodegenerative, cel mai caracteristic simptom al acesteia este pierderea progresivă a memoriei (care apare treptat), împreună cu așa-numitul in...

Cum să îmbunătățești stima de sine la bătrânețe: 4 sfaturi utile

Mai 2023

Bătrânețea reprezintă o etapă a multiplelor schimbări în viața oamenilor, atât fizic, cât și psihologic. Este timpul să acceptăm că rolul nostru în societate nu va mai fi același...

Cele mai bune 12 site-uri de sanatate și wellness (in spaniola)

Cele mai
bune 12 site-
uri de sănătate
și wellness (în

Terapia online a spart barierele: interviu cu Sandra Bernal

Teoria funcționalistă a lui John Dewey

Tempo cognitiv lent: cauze și tulburări conexe

Profil profesional: caracteristici, elemente, exemple

profil vocațional etul de motive și interee ete cel care îi ghidează pe indivizi ă își aleagă viitorul profeional în funcție de oportunitățile și limitările care prevalează în cont...

Citit

Revoluția Boliviană din 1952: cauze, caracteristici, consecințe

Revoluția Boliviană din 1952Numită și Revoluția Națională, a fost perioada din istoria Boliviei în care a condus Mișcarea Națională Revoluționară. Această etapă a început pe 9 aprilie, când...

Citit

Toate Drepturile Rezervate © ro.warbletoncouncil.org - 2023
Politica De Confidențialitate | Contacte | Despre Noi